

Üstad, fıkhî meselerde tamamen İmam Şafii'ye, akaidî meselelerde ise tamamen Maturidi'ye uymuş ise, geçmiş alimlerin çözemedikleri ya da ihtilafta kaldıkları hangi konuya çözüm getirmiştir?

Üstad Hazretleri fıkıh alanına girmemiştir; bütün mesaisini iman üzerine teksif etmiştir. Fıkıhta da kaynak olarak dört hak mezhebi göstermiştir.

Yani Risale-i Nurlar iman ve akaid üzerine gitmiştir. Fıkıh sahasını ise dört imama bırakmıştır. Bu yüzden bizim fıkıhta kıstasımız dört mezheptir. Üstad Hazretleri belki bir mezhep kurup yeni içtihatlar yapabiliirdi, ama zaman ve zemin buna müsaade etmediği için bütün nazarını tehlikede olan iman üzerine yoğunlaştırmıştır.

İtikadî açıdan Üstad Hazretleri ve Risale-i Nurlar Ehl-i sünnettir. Ehl-i sünnet içinde de daha çok **Eşari** ekolüne yakın duruyor. Bazen de her iki hak ekolü telif ediyor. Zaten Risale-i Nurların sahası imanın esasat kısmıdır, teferruat kısmını yine Ehl-i sünnetin iki hak ekolüne havale ediyor, bazen gerekli gördüğü yerde de fikrini beyan ediyor.

Risale-i Nurlar, imanın esas ve köklerini temsil ve teşbih vasıtası ile bu zaman insanının idrak seviyesine takdim ediyor. İlm-i Kelam'ın bahsettiği imanın teferruatına ait kısımlara ihtiyaç nispetinde girmiştir. **Kader, irade, hüsün kubuh, halk-ı ef'al** gibi konular buna örnek olarak verilebilir. Bunun dışında fazlaca böyle halledilmiş ve ihtiyaç hissedilmeyen teferruatlara girmemiştir.

Risale-i Nurların imanın esas ve kök kısmına getirdiği yaklaşım tarzı ve ispat metotları, tamamen orijinaldir ve Kur'anidir, bir mezhep ya da itikat imamını taklit etmiyor. İnyet ve hikmet delilleri bunun en somut örnekleridir. İmam Maturudi veya Eşari'nin imanın esasat kısmına getirdiği delil ve izahlar, o zamanlarda böyle bir gereksinim ve ihtiyaç olmadığından, Risale-i Nurların yanında yüzeysel kalmıştır. Belki ihtiyaç olsa onlar da böyle kuvvetli delil ve izahlar getirirlerdi. Onlar daha çok bid'at mezheplerin, bid'at fikirleri ile mücadele etmişlerdir.